15.05.2014 г. / 18:02:27

Вяра

29.05 по еретическия, †16 май по църковния календар - Свети преподобни Теодор Освещени

Житие на преподобния наш отец Теодор Освещени, ученик на преподобния Пахомий († 368 г.)

Теодор бил син на богати и знатни родители. Когато бил на дванадесет години, ходел на училище, по желание на баща си. Той бил любимото дете на майка си заради своя ум и благочестие. Веднъж на празника Богоявление родителите му приготвили богати ястия, сложили различни вина, по всички стаи постлали килими. Младият Теодор, като видял тържествената обстановка у дома и разкошната трапеза, силно се смутил от една мисъл. Той си казал: “Ако ядеш тези ястия, Бог няма да ти дари благата на бъдещия живот”. Твърде развълнувано от тази мисъл, момчето се уединило, застанало на колене и със сълзи се молело на Спасителя.

- Не искам - казвал той - тази тленна храна, която води към гибел; но аз желая Тебе Единия с тези блага, които Ти си приготвил за верните в другия свят.

Той дълго, със сълзи повтарял тези думи. В това време майка му го търсела из цялата къща. Очаквали Теодор на трапезата и никой не започвал да яде. Като го намерила и видяла сълзи по

лицето му, майка му с нежна любов му казала:

- Ти си плакал, сине мой! Къде беше, ние те търсехме.

Теодор отговорил, че с него нищо не се е случило. Майка му го извикала за обяд, добавяйки, че ако той не дойде да яде, никой няма да седне на трапезата. Теодор решително се отказал от празничната трапеза. Той прекарал още известно време в дома на родителите си, отдавайки се на пост, молитва и плач. От тези сълзи даже заболели очите му. По това време той продължавал да ходи на училище. Недалече от селището, където живеели родителите на Теодор, имало манастир. Тук всеки брат живеел отделно от другите, в своя келия. Теодор отишъл там и започнал да живее като отшелник. Скоро всички го обикнали заради неговия ум, благочестие и скромност.

В този манастир имало обичай всяка вечер след трапезата да се събират за духовна беседа. Говорели за това, кой какво е узнал или чул от свещеното Писание, което може да послужи за поучение на всички. Тези беседи давали обилна храна на душата и предпазвали от лоши беседи или увличане от недобри помисли. По време на една от беседите един монах, който неотдавна посетил Пахомиевия манастир, си спомнил обяснението на едно място от свещеното Писание, което чул от Пахомий. Този монах с възторг разказвал за порядките на Тавенисийското общежитие, за това, с каква любов го посрещнали там, и най-вече за самия Пахомий. Особено внимателно, както обикновено, слушал младият Теодор, който винаги пазел мълчание. След такива възторжени думи за Пахомий, Теодор се възпламенил от желание да види великия авва. Останал сам, той най-горещо се молел така:

- Боже Господи и Творче на всичко! Ако Ти ме чуеш и ми дариш това, за което Те моля; ако Ти ми дадеш възможност да видя Твоя служител Пахомий: то аз ще Ти служа през всички дни на живота си и няма да отстъпя от Тебе до самата си

смърт. Да бъде Твоята воля, но ме направи достоен да видя Твоя служител!

Той цяла нощ не могъл да заспи, отдавайки се на размишления за срещата с великия учител на монасите. Неведнъж през нощта ставал, със сълзи умолявайки Господа да го направи достоен да види Пахомий. След това отишъл в келията на този брат, който бил в Тавениси, и го молел да му разкаже по-подробно за живота на Пахомий, и за правилата, които е дал на монасите. Братът подробно го запознал с това, което знаел за Пахомий, за неговия живот и правила. Оттогава Теодор още по-усърдно се молел на Бога да го удостои да види Пахомий. Теодор се надявал чрез Пахомий по-добре да познае Бога и Неговата свята воля.

По това време Теодор заболял. Родителите му носели храна, но Теодор се отказвал от нея. Болестта му се усилила и родителите му го взели у дома. Той даже не забелязал това, тъй като известно време бил в безсъзнание. Като дошъл в съзнание, той много се огорчил от това, че се видял отново в дома си. Като се убедили в твърдостта на решението му, те отново го върнали в манастира. Сега вече самите монаси усърдно се грижели за младия подвижник до самото му оздравяване.

Изминали още четири месеца и Теодор не прекратявал молитвата си за среща с Пахомий. В това време в манастира, където живеел Теодор, дошъл авва Пекусий, монах от Пахомиевия манастир. На него било поръчано по време на пребиваването си да служи на монасите. Неговото смирение, молитвеното му настроение, цялото му поведение предизвиквало удивление и уважение у всички монаси, и сърцата им неволно се предразполагали към Пекусий. Разбира се, и Теодор се запознал с него. Той видял, че чрез този авва най-лесно би могъл да осъществи желанието си, и го помолил

да му помогне. Но Пекусий не се решавал да вземе Теодор със себе си, опасявайки се от гнева на родителите. Но Теодор бил твърд в своето намерение. Когато аввата, заедно с някои от монасите, се качил на лодка, за да отиде в Пахомиевия манастир, Теодор тръгнал след него пеша. Все още незабелязан, той вървял по брега на Нил на неголямо разстояние от лодката. Накрая някои монаси го забелязали. Те казали за него на авва Пекусий, спомняйки си, че точно той молел аввата да вземе и него със себе си в лодката. Накрая пристигнали в Тавениси. Като видял стените на обителта, Теодор благодарил на Господа, Който изпълнил всяко желание на благочестивото му сърце, защото той заради Господа бил оставил света. Теодор останал в Тавениси, готов да изпълни всички правила на монашеския живот и във всичко да се подчини на волята на своите ръководители. Той бил само на четиринадесет години. Това било вече петата година от деня на основаването на Пахомиевото общежитие.

По разказа на епископ Аммон, идването на Теодор в Тавениси било предсказано с точност от самия Пахомий.

Поселил се в Тавениси, Теодор започнал да проявява необикновена ревност за угаждане на Бога. Младият подвижник бил щастлив, че поученията и частните беседи на Пахомий му посочвали верния път към достигането на монашеско съвършенство, а целият ред на живота в общежитието не допускал отслабването на ревността му.

Веднъж в беседа с братята преподобни Пахомий изказал такава мисъл: “Ако човек притежаваше истинно знание, то не би съгрешил нито против Бога, нито против ближния си”. Душата на Теодор се разпалила от желание да придобие това истинно знание. Наред с това много скърбял, мислейки, че ще му бъде трудно да постигне изпълнението на своето желание. Той усърдно молел Господа да му дари истинно знание,

смирено съзнавайки недостойнството си, безсилието си да познае истината.

- Господи - казвал той в молитва, - Господи, към Когото прибегнах! Дай ми знание, както си обещал на тези, които Те възлюбят, за да върша това, което ще Ти бъде угодно.

Теодор даже често плачел за това, че е далече от истинното знание. Пахомий в дълбочината на душата си се радвал на тези сълзи на юношата и насърчавал стремежа му към придобиване на истинно знание. Когато се срещали, той неведнъж казвал на Теодор:

- Старай се да придобиеш истинно знание.

Веднъж през нощта, когато луната ярко светела, той извикал Теодор. Обръщайки мисълта на юношата от това чудно небе с неговите светила към невидимия Творец на всичко, авва Пахомий казал на Теодор:

- Бой се от Него през всички дни на живота си; знай, че именно Той ни е създал заедно с всички творения и че сме в ръката Му. Когато придобиеш страх Божий и започнеш да мислиш, че Той те вижда всеки миг, внимавай да не съгрешиш против Него, и само така ще ти бъде изпратена необходимата помощ от Него. Въздавай Му слава всеки ден.

Обилни сълзи потвърдили искреността на беседата им. Те завършили с молитва размяната на мисли за Бога и за угаждането Му.

Те неведнъж водели подобни беседи. За Теодор, извънредно възприемчив юноша, горящ от свята ревност за угаждане на Бога, всяка дума на свети Пахомий имала голямо значение: и в душата му не само се укрепявали благочестивите чувства и стремежи, но и се развивала духовна мъдрост. Със своите беседи Пахомий, както и с особено близкото си общуване с

Теодор, целенасочено или не, го подготвял за бъдещето служене на монасите вече в качеството на техен ръководител в духовния живот.

Колко внимателен бил преподобни Пахомий към всяко дело и дори към всяка дума на Теодор, с каква твърдост водел младия подвижник към най-високо съвършенство!

Веднъж Теодор срещнал един брат с покривало на раменете, връщащ се от някакво манастирско послушание. Теодор го попитал откъде иде. Пахомий чул този въпрос. Извикал при себе си Теодор и му казал:

- Теодоре, бъди господар на сърцето си във всеки миг. Не питай брата: откъде идеш? Това може да ти стане навик. Каква нужда има да го питаш за това? Нали тези думи не служат нито за утешение, нито за спасение.

Теодор често си спомнял това наставление на своя учител, придавайки му голямо значение: той знаел, че верността в малкото води до вярност и в голямото и ни е заповядана от Спасителя.

Веднъж Теодор се оплакал на Пахомий, че силно го боли глава. Пахомий му отговорил, че вярващият не бива на никого да говори за телесните си недъзи, освен в тези случаи, когато болестта не може да се скрие от другите, но и подобни болести трябва да се понасят с пълно търпение. Нали доброволните, както и недоброволните страдания имат смисъл на мъченичество. И въобще трябва да умъртвяваме тялото си от любов към Бога. Това наставление на Пахомий преподобни Теодор приел с най-дълбока вяра и започнал да скрива от хората болката в главата, от която отдавна страдал. Той понасял тази болка още двадесет години, но вече никой не го чул да се оплаква. Теодор бил посещаван и от други болести, повече или по-малко продължителни - например болка в

ушите, треска, очна болест: но всичко понасял мълчаливо и благодушно. И изобщо никой от монасите не умъртвявал себе си така, както Теодор, който внимателно скривал подвизите си от хората. Всеки ден той вкусвал храна едва късно вечер, а понякога постел по два дни един след друг, вкусвайки храна едва към края на втория ден. Понякога приемал храна, но не пиел вода два дни поред. Варена храна вкусвал само когато бил болен. От ядене на приятни на вкус плодове напълно се въздържал. Но ако братята ядели фурми, той също ядял заедно с монасите, даже си взимал доста, но след това изяждал не повече от две. Нощите обичал да прекарва в бдение. Преподобни Теодор за кратко успял да придобие много духовни плодове.

Теодор с цялата си душа се привързал към своя велик старец преподобния Пахомий и към своите сподвижници монаси. Всички те му били близки по дух и също го обичали. Но младият подвижник бил напълно чужд на пристрастието към роднините по плът: те почти не съществували за Теодор и не можели да го откъснат от любовта към Пахомий и монасите.

Колко се боял Теодор от родствените пристрастия, показва следният случай. Вече била десетата година, откакто бил дошъл в Тавениси. Майка му, която отдавна искала да види сина си, дошла тук с писмо от епископа на град Есне. Светителят помолил Пахомий да разреши на тази жена среща със сина. Като прочел писмото на епископа, Пахомий казал на Теодор да отиде да се види с майка си, тъй като тя много искала това и помолила епископа. Но Теодор не се решил да послуша тази заповед и казал на Пахомий:

- Ще те попитам нещо. Кажи ми: ако отида при майка си, няма ли да се окаже, че съгрешавам пред Господа, задето не изпълнявам заповедта, написана в Евангелието, тъй като нашият Владика е казал: “Който обича баща или майка повече

от Мене, не е достоен за Мене”.

Пахомий казал, че съвсем не иска да го принуждава да наруши заповедта на Евангелието за отричане от родствените пристрастия заради съвършеното угаждане на Бога, но му предлагал да отиде на среща с майка си, защото знаел за сълзите ѝ и се опасявал, че и сам Теодор ще бъде опечален от скръбта на майка си. Пахомий, признавайки, че и той сам се радва на точното изпълнение на Божията заповед от страна на своя ученик, изразил мисълта, че и епископът ще се зарадва на това, тъй като именно епископите учат на това, което е казано в Евангелието. Някои от братята, желаейки да доставят макар и малко утешение на майката на Теодор, намислили обща работа за монасите извън манастира. На тази работа отишъл и Теодор. Майката била утешена от това, че макар и отдалече видяла между монасите своя син подвижник.

Веднъж, когато Теодор бил извън манастира на някакво послушание, в манастира дошъл роднят му брат Пафнутий. Той изявил желание да стане монах, но при условие, че ще бъде заедно с Теодор. Когато Теодор се върнал в обителта, му предали думите на брата. Но на ревностния монах му се сторило недобро това, че брат му иска да бъде монах някак заради него. Затова и той не искал да види брата. Но Пахомий го убедил да не отказва на брат си да се срещне с него. След като взаимно се поздравили, Теодор казал на брата:

- Ако си дошъл тук заради мене, върни се оттам, откъдето си дошъл; а ако си дошъл заради Бога, тогава защо не се съгласяваше да станеш монах, преди аз да дойда при тебе?

С тези думи Теодор веднага оставил брата. Но Пафнутий тръгнал след него и като го настигнал, със сълзи му казал:

- Колко дни очаквах идването ти, а ти идваш и ми казваш такива жестоки думи!

Теодор му отговорил:

- Ако сега си дошъл заради мене, за да станеш монах, то би могъл да оставиш манастирския живот, ако аз го оставя. Но ако ти постъпваш така поради страх Божий, независимо дали аз ще издържа този живот, или не - ти ще останеш в манастира завинаги.

Теодор въвел брата в обителта. Скоро, след като попитал къде се намира келията на Теодор, Пафнутий влязъл в нея и седнал. Като видял брата в келията си, Теодор силно се смутил и му казал:

- Остани, но аз вече не искам да живея тук, защото се опасявам да не приличаме на хора, намиращи се в плътско родство един с друг. Позволи ми да живея близо до тебе наравно с всички братя, защото в тази обител няма различия, всички ние сме Божии служители и деца на нашия авва.

Суровите думи на Теодор дълбоко огорчили брат му. Пафнутий веднага отишъл при свети Пахомий и със сълзи го молел да го отпусне да се върне вкъщи, тъй като не може да понася такова небратско отношение от страна на Теодор. Тогава Пахомий извикал Теодор и строго му казал:

- Защо си му говорил жестоки думи? Нима не знаеш, че това е младо растение? Мислиш ли, че всеки, който идва да стане монах, вече има страха от Светия Дух? Нали има хора, които идват, за да спасяват душите си, а други идват по други причини.

Пахомий казал на Теодор, че монасите във всички случаи трябва да се отнасят към подобни хора с пълно търпение, очаквайки, че и те накрая ще познаят Божия път и ще оставят плътското си мъдруване. Накрая Пахомий помолил Теодор да бъде ръководител на брат си в монашеския живот, докато той

сам не придобие истинно разбиране на задълженията на монаха.

Намирайки се под непосредственото ръководство на свети Пахомий и изпълнявайки с неуморна ревност всичките му наставления, Теодор скоро станал пример за подражание за всички монаси. Преподобни Пахомий даже често изпращал много монаси при него за наставление и утешение. Със своите мъдри, пълни с любов думи, свети Теодор успявал да утеши и успокои мнозина.

Един монах не можел да понесе строгите забележки на свети Пахомий. Той бил готов даже да напусне братството. Само свети Теодор намерил начин да го утеши.

- Не само ти търпиш - казал Теодор, - аз също скърбя в сърцето си заради него, защото той често ме укоряваше. Сега ще останем заедно, за да се утешим един друг, докато не видим дали той няма да престане да ни укорява; ако не престане, ще отидем на друго място.

Тези думи успокоили душата на монаха. В това време Теодор тайно съобщил всичко на Пахомий. След месец Теодор повикал този брат при Пахомий. Разбира се, Пахомий посрещнал двамата монаси с голяма кротост и бащинска нежност. Те и двамата се успокоили: наскърбеният от Пахомий монах се радвал, че аввата е променил отношението си към него, а Теодор се радвал, че той се е успокоил и благодарял на Бога, Който му изпратил случай да послужи за спасението на скърбящия монах.

Ето още един случай, свидетелстващ за мъдрата любов към братята, с която се отличавали и Пахомий, и Теодор. Един млад монах силно поискал да отиде да види родителите си. Пахомий много се опасявал, че той вече няма да се върне в манастира. Затова мъдрият авва не го пуснал сам, а му дал за

спътник Теодор.

- Съгласявай се с него във всичко, за да се върне тук с тебе, - казал Пахомий на Теодор.

Родителите на младия монах с любов посрещнали своя син и спътника му. В отделна стая им сложили храна, разрешена от монашеските правила. Младият монах помолил и Теодор да яде. Той отначало отказал. Но братът казал, че ако Теодор не яде с него, той вече няма да се върне в манастира. Теодор си спомнил заповедта на Пахомий, протегнал ръка към храната и хапнал малко. Но изпълнявайки с това последната заповед на Пахомий, Теодор добре помнел и една от първите, която била твърде важна. Аввата някога му казал, че самият той, откакто е монах, никога не е ял с миряни. Следователно монахът според него не бива да яде в светска къща, освен в случай на крайна необходимост. Това дълго пораждало разкаяние в душата на Теодор и той молел Бог да му прости греха, допуснат, за да предпази младия монах от оставане в света. Толкова строг бил преподобният Теодор към себе си.

Строгостта към себе си и недоверието към своето мнение, били негови отличителни качества. Един брат ядял много праз. Мислейки, че за младия монах не е полезно да яде много от тази храна, защото укрепява тялото, Теодор кротко му направил забележка. След това той започнал да размишлява правилно ли е постъпил; може би монахът сам би се изправил. Но думите на Теодор много силно въздействали върху монаха: той до самата си смърт, в продължение на двадесет и девет години, не вкусил от тази храна. Като узнал за въздържанието му, и Теодор до самата си смърт не ядял праз, за да не се окаже виновен пред Господа в нарушаване на правилото, което наложил на другия.

По това самоотричане и най-тънко благородство Теодор, както и във всичко друго, се явявал истински ученик на

преподобния Пахомий.

Не било леко на авва Пахомий да управлява многобройното братство, разпръснато в девет манастира. Имал нужда от помощник. Теодор Освещени, най-добрият от учениците на великия старец, би могъл да бъде и най-добрият му помощник в служене на спасението на монасите. В житието на преподобния се казва, че той имал откровение свише, потвърждаващо решението му да направи преподобни Теодор свой помощник.

Теодор Освещени се отличавал не само с добродетелен живот, но и с особен дар на словото и с познаване на Свещеното Писание. Веднъж свети Пахомий му поръчал да каже поучение на братята във възкресния ден. Теодор без всякаква гордост заел мястото на Пахомий и произнесъл поучение, смятайки волята на стареца за закон за себе си. Сам Пахомий с дълбоко внимание слушал одухотворената реч на своя ученик, заемайки място в реда на всички монаси. Но на някои от монасите не харесало това, че Теодор, този млад монах, ги учи вместо Пахомий. У тях се породила силна завист. Те даже напуснали събранието. Поучението завършило. Пахомий извикал отишлите си от поучението и ги упрекнал в това, че те поради гордостта си не са останали да слушат поучението на Теодор, докато той сам дал разпореждане за това при тях, и внимателно, с полза за душата си, сам изслушал речта на своя ученик. Пахомий ги уверявал, че няма да получат никаква милост от Бога, ако не принесат искрено покаяние. Разбира се, строгите думи на стареца вразумила мнозина, много от монасите приели съвета му да прогонват от сърцето си завистта и гордостта. Но имало и такива, които след изобличението на стареца още по-силно намразили Теодор, и даже не можели спокойно да го гледат. Сам Теодор не хранел и най-малка вражда към тях, но винаги общувал с тях с особено внимание и любов.

Скоро свети Пахомий поставил Теодор за строител в Тавениси. Сам той се поселил в друг манастир, в Певоу. Той се надявал, че Теодор ще управлява в неговия дух и че неговите мъдри беседи и назидателен пример ще бъдат от голяма полза за манастира.

Каква духовна висота достигнал в това време Теодор, се вижда от свидетелствата на опитния и ревностен авва Корнилий, един от първите Пахомиеви ученици. Корнилий, гледащ на преподобни Пахомий като на ангел в плът, виждал в лицето на Теодор един от най-добрите Пахомиеви ученици и казвал, че в бъдещия живот би искал да заеме място именно след Теодор.

Като станал началник в Тавениси, свети Теодор често ходел в Певоу да иска съвети от авва Пахомий или да послуша неговите общи поучения. Връщайки се при своите монаси, той им предавал чутото от Пахомий. Авва Пахомий имал обичай след края на поучението да кара монасите да повторят казаното. И свети Теодор усвоил този обичай. От своя страна смятал за необходим за себе си труда при произнасянето на поучението, изпитвайки велика сладост от усвояването и от съобщаването на словото Божие на другите.

Понякога Пахомий също ходел в Тавениси и тук беседвал с всички или с някого поотделно за спасението на душата. Неговата мъдрост, добродетелите му и особено смирението му пред всички, даже и пред най-младите членове на братството, били източник на поучение за всички. Но особено Теодор ценял тези посещения и слагал в сърцето си уроците от живота или думите на великия старец.

Пахомий внимателно наблюдавал всички действия на Теодор, за да му даде навреме добър съвет. Когато Теодор не следял строго за спазването на всички правила, назначени от Пахомий, той му посочвал, че е необходимо да изисква пълно

послушание от монасите, послушание даже и в малките неща, защото нарушението и на най-малкото правило разстройва реда на манастирския живот и води до развитието на дух на непослушание. Когато двама монаси си позволили да разговарят по време на работа във фурната, а Теодор не обърнал внимание на това, Пахомий строго и настойчиво му казвал, че той трябва да следи за изпълнението на правилата на външното поведение.

Когато Теодор, усъвършенствайки се все повече и повече, накрая достигнал висока степен на чистота на сърцето и на духовна мъдрост, преподобният Пахомий го повикал при себе си в Певоу, желаейки Теодор да дели с него трудовете по управлението на всички манастири, да му бъде такъв помощник, какъвто бил Иисус Навин на Моисей. Сега Пахомий нерядко давал на Теодор много важни поръчения. Той го изпращал да наблюдава духовното състояние на братята вместо него, да лекува душите им. Теодор имал право във всички манастири да се разпорежда с приемането на монаси и отстраняването от обителта на тези, които, бидейки неизправни, били за съблазън на братята с поведението си. Обяснявайки свещеното Писание, Пахомий поставял Теодор редом със себе си. Сега Теодор още по-често отпреди проповядвал вместо него. Словото му оказвало изключително благотворно въздействие върху слушателите. Тази любов, която Теодор, по свидетелството на древния житиеписец, имал не само към всеки монах, но и към всеки човек, му давала възможност да вниква в духовните нужди на братята и да им помага с мъдри и топли думи. Пахомий от своя страна бил за него опитен съветник и строг изобличител: той не искал Теодор да остава на тази степен на нравствена чистота и духовна мъдрост, която бързо достигнал, но да се усъвършенства все повече и повече, за да стане изцяло чист по дух и вече да не може да изгуби чистотата.

Преподобният Теодор често поучавал монасите. При това той нерядко се обръщал към тях с думи, с които изобличавал или общите за много от тях недостатъци, или недостатъците и провиненията на отделни лица, без да споменава имена.

След смъртта на преподобния Пахомий и неговия приемник авва Петроний, който не живял дълго след Пахомий, свети Теодор станал мъдър ръководител по пътя към спасението на всички Тавенисийски манастири, отчасти помагайки на авва Орсисий за управлението им, отчасти управлявайки вместо него, в пълно единодушие, в качеството на съуправител. И с живота, и с думите си той принасял голяма полза на монасите и се прославил и с чудесата си. Свети Атанасий Велики се отнасял с особено уважение към него заради подвизите и мъдростта му. Преподобният починал двадесет години след смъртта на авва Пахомий. Монасите начело с авва Орсисий дълго го оплаквали. Искрено споделял скръбта им и преосвещеният Атанасий. За утешение на монасите Александрийският светител им изпратил голямо послание, в което дълго и красноречиво говорел за добродетелите и подвизите на авва Теодор Освещени.

Тропарь преподобного Феодора

глас 1

Пустынный житель, и в телеси Ангел,/ и чудотворец явился еси, богоносе отче наш Феодоре:/ постом, бдением, молитвою небесная дарования прием,/ исцеляеши недужныя и души верою притекающих ти. / Слава Давшему тебе крепость,/ слава Венчавшему тя,// слава Действующему тобою всем исцеления.

(Пустинен жител, ангел в тяло и чудотворец си бил, богоносни отче наш Теодоре; с пост, бдение и молитва приел небесни дарования, изцеляваш недъгавите и душите на тези, които с вяра се притичат към теб. Слава на Укрепяващия

те, слава на Увенчалия те, слава на Даващия изцеление чрез теб, на всички.)

Кондак преподобного Феодора

глас 2

В дому Божии, яко финикс, процвел еси,/ плоды же добродетелей Господеви принесл пощением изрядным,/ отче преподобне,/ темже и ублажаешися,// яко Безплотных равностоятелен.

(В Божия дом, с изрядно постене, си процъфтял като финикс, принасяйки на Господа плодове на добродетелите, преподобни отче. Затова те облажаваме като равен на безплътните.)

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

buditeli.info © 2017